

«Σκηνικές υποθέσεις» Παναγιώτη Μιχαήλ

ΕΝΑ PROJECT στο οποίο μια εικαστική πρόταση αναζήτησε τη θεατρική της ολοκλήρωση. Ο Παναγιώτης Μιχαήλ, καλλιτέχνης που έχει πειραματιστεί με αρκετά αναπάντεχες αλλαγές πορείας στην εικαστική σκηνή, μετέτρεψε μια εγκατάσταση στον χώρο σε σκηνικό τριών άγραφων ακόμα θεατρικών έργων. Οι όροι του παιχνιδιού ανατράπηκαν, η φόρμα προηγήθηκε του περιεχομένου, απαλλάχθηκε από τη συνθησιμένη λειτουργία της οπτικής ερμηνείας του δεδομένου γραπτού λόγου και υιοθέτησε το ρόλο του σημειώμενου. Ο θεατρικός λόγος ανέλαβε να ερμηνεύσει την εικόνα, και δη εις τριπλούν, καθώς η πρόταση έγινε προς τρεις συγγραφείς και συνεπώς προς τρεις δημιουργικές ομάδες. Ως εδώ μιλήσαμε για μια ιδέα που διαθλάστηκε σε τρεις προκλήσεις, τώρα ας μιλήσουμε για τα τρία τελικά προϊόντα.

«**Από μια κλωστή**» του Χαράλαμπου Γιάννου. Σκηνοθεσία: Άντρη Κωνσταντίνου. Βοηθός σκηνοθέτη: Αντώνης Σολωμού. Ηθοποιοί: Λένια Σορόκου, Βαλεντίνος Κόκκινος. Μουσική: Δημήτρης Ζαβρός. Κοστούμια: Μαρία Αχιλλέως. Φωτισμός: Γιώργος Λάζογλου

Αν ο χώρος δεν έπρεπε να θεωρηθεί ως περιοριστικό στοιχείο αλλά ως έμπνευση, ως νοηματική και αισθητική αφετηρία δράσης, ο χρόνος των 20 λεπτών, που επίσης

θέατρο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

ήταν ένας από τους κανόνες του παιχνιδιού, μπορούσε να λειτουργήσει είτε περιοριστικά είτε ως σωτήριο στοιχείο. Σωτήρια είναι η δυνατότητα να γράψεις ένα θεατρικό εσέ, να σκηνοθετήσεις μια θεατρική μινιατούρα, στην οποία δεν οφείλεις να τεκμηριώσεις, αλλά απλώς να θέσεις, δεν πρέπει να αναπτύξεις, αλλά να τραβήξεις λεπτές γραμμές σχέσεων μεταξύ των προσώπων. Μπορείς να δημιουργήσεις αινιγματική ατμόσφαιρα, όπου οι διευκρινίσεις και οι υπερβολικά συγκεκριμένες απαντήσεις είναι απαγορευτικές, επειδή θα έσπαζαν την ποιητική ομιχλώδη υφή του έργου. Ο Χαράλαμπος Ιωάννου έγραψε ένα κείμενο που ίσως δεν θα άντεχε τη δοκιμασία μεγαλύτερης διάρκειας και δύσκολα θα γεννούσε πειστική σκηνική εικόνα. Το έτοιμο χωροχρονικό πλαίσιο μορφοποίησε τον λόγο του συγγραφέα. Η σκηνοθέτιδα Άντρη Κωνσταντίνου συνειδητά δεν πίεσε και δεν υπερτόνισε την αόριστη λεπτότητα του υλικού, που είχε στη διάθεσή της. Οι δύο ηθοποιοί που ευτύχησε να έχει στη διάθεσή της η μικρή αυτή παραγωγή, κατάφεραν να στήσουν στον χώρο ένα υπαρκτικό παιχνίδι, με αλλαγή ρόλων και διαθέσεων, κατάφεραν να δώσουν υπόσταση στο κείμενο. Η Λένια Σορόκου την είδαμε σε αρκετές μικρές παραγωγές στη μεταθοκική της πορεία, σε καμία απ' αυτές δεν υποχώρησε από τη σταθερή της αξία. Ο Βαλεντίνος Κόκκινος, πιστεύω, από τους πιο ταλαντούχους ηθοποιούς της νέας γενιάς, έκανε ωραία έναρξη με το

παιχνίδι με τα πολύχρωμα κουβάρια.

«**Ο κήπος μας**» του Αντώνη Γεωργίου. Σκηνοθεσία: Νικόλας Κουρουμτζής. Ηθοποιοί: Κίμων Αποστολόπουλος, Λευτέρης Σαλωμίδης, Ανδρέας Μακρής. Μουσική: Γιώργος Κόλιας. Κοστούμια: Ενα Raetsch Wiig. Φωτισμός: Γιώργος Λάζογλου

Λυπάμαι που ο Αντώνης Γεωργίου επέλεξε το προτεινόμενο από τον Παναγιώτη Μιχαήλ παιχνίδι για να υλοποιήσει την ιδέα που είχε, λυπάμαι που της έδωσε τη μορφή μιας θεατρικής μινιατούρας, λυπάμαι που δεν άφησε τον σπόρο αυτό να αναπτυχθεί, να ωριμάσει μέχρι τα βάθη και τα μεγέθη ενός έργου που θα μπορούσε να θέσει εκείνο τον προβληματισμό που επιμελώς αποφεύγει η κυπριακή σκηνή, ενός έργου το οποίο προσωπικά από τη δική του πένα αναμένω. Μόνο αν το πάρουμε για δοκιμαστικό, για πρώτη γραφή... Στο σκηνικό του Παναγιώτη Μιχαήλ, στον «δικό μας κήπο», ο Αντώνης Γεωργίου τοποθέτησε ένα απ' εκείνα τα πηγάδια που στοιχειώνουν τον τόπο μας, στην καρέκλα του κήπου κάθισε ένας απ' αυτούς που έφεραν την κατάρα και δεν αναζητούν εξιλέωση επειδή δεν νιώθουν ενοχή (Κίμων Αποστολόπουλος). Ο εθνικιστής φονιάς παίρνει λογική προέκταση και υιοθετεί τον φασισμό των ημερών μας -τον ρατσισμό. Η μορφή έμεινε σχηματική, δεν πρόλαβε να πά-

ρει διαστάσεις ενός ολοκληρωμένου χαρακτήρα, για να μπορέσουμε να κοιτάξουμε στο πηγάδι της ψυχής του. Σχηματικός παραμένει και ο «απέναντι» ρόλος (Λευτέρης Σαλωμίδης), όμως σε μια μεταγενέστερη εξέλιξη του έργου από το σχήμα αυτού του ρόλου θα μπορούσε να αναπτυχτεί ένας σύγχρονος ήρωας, ικανός να δει την ιστορία και τη σημερινή μας εποχή κατάματα. Έτσι και ο τρίτος ρόλος, ο εκπρόσωπος της νέας γενιάς (Ανδρέας Μακρής) που όντως εμπλουτίζει τον προβληματισμό του έργου, θα πάρει σάρκα και οστά μόνο αν έχει περιθώρια να δράσει και όχι μόνο να διατυπώσει προφορικά τη θέση του απέναντι στην πραγματικότητά μας.

«**Ετυ(ο)μολογία**» της Μαρίας Κυριάκου και Μάριου Ιωάννου. Σκηνοθεσία: Μαρία Κυριάκου. Ηθοποιοί: Μάριος Ιωάννου. Μουσική επιμέλεια: Πάνος Μπαρτζής. Φωτισμός: Γιώργος Λάζογλου

Το τρίτο μονόπρακτο ήταν ένα επινοημένο κείμενο, αποτέλεσμα της συνεργασίας της σκηνοθέτιδας Μαρίας Κυριάκου και του ηθοποιού Μάριου Ιωάννου. Ίσως λιγότερο από τα άλλα ενταγμένο στο σκηνικό, αφορούσε την οδυνηρή σύγκρουση του ατόμου με το σύνολο. Εδώ η χρονική διάρκεια ξαφνικά από βοηθητική, όπως στο πρώτο μονόπρακτο, και πιεστική, όπως στο δεύτερο, έγινε μεγαλύτερη απ' ό,τι χρειαζόταν για τον επιθετικό μονόλογο-έξοπασμα του ήρωα απέναντι στην πραγματικότητα που τον πλήγωνε.